

A dilettáns íróról

FEUILLETON - LIX. évfolyam, 48. szám, 2015. november 27.

Dilettáns vagy műkedvelő írókról tehát csak úgy beszélhetünk, ha tekintettel vagyunk az adott korszak intézmény- és feltételrendszerére - történeti kategóriaként kell kezelnünk, miközben épp az jelenti megközelítésének egyik nehézségét, hogy a dilettánsok mintha mindig a jelenben léteznének. Ha valaki dolgozott szerkesztőként, szinte biztosan tud történeteket mesélni a szerkesztőségbe bekopogtató, az elutasítástól dühödtté váló dilettánsokról, vastag borítékban vagy sok csatolt fájlban érkező, közölhetetlen szövegekről. Arról viszont, hogy kik és milyenek voltak a dilettánsok Kosztolányiék korában, már egyáltalán nem ilyen könnyű sztorizgatni - hiszen egy adott korszak irodalmi intézményrendszere, vagyis a szerkesztők, az írók, akkor végzik jól a dolgukat, ha nem engedik közlési lehetőség közelébe a dilettánsokat, „nyom nélkül” eltüntetik őket az utókor szeme elől.